

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **T. T. H. B.**, zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2020, č. j. 77 A 42/2020 – 15,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2020, č. j. 77 A 42/2020 – 15, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobkyně, jako stěžovatelka, proti shora označenému usnesení (dále jen „napadené usnesení“) Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla odmítnuta její žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

[2] Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-148763-4/SO-2019, bylo o odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2019, č. j. OAM-40625-9/ZM-2019 (o zamítnutí stěžovatelčiny žádosti o vydání zaměstnanecké karty), rozhodnuto tak, že se napadené rozhodnutí žalovaného ruší a věc se mu vrací k novému projednání. Kasační rozhodnutí Komise bylo doručeno do datové schránky zástupce stěžovatelky dne 20. 12. 2019. Žalovaný byl ode dne 20. 12. 2019 v dalším řízení zcela nečinný, a proto podala

stěžovatelka dne 24. 2. 2020 ke Komisi žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), o které nebylo Komisi ke dni podání žaloby (tj. ke dni 26. 3. 2020) rozhodnuto. Stěžovatelka se tedy v rámci žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného dle § 79 odst. 1 s. ř. s. domáhala, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, tj. rozhodnutí o její žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

[3] Krajský soud výše popsanou žalobu odmítl napadeným usnesením, a sice z důvodu uvedeného v § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dovedil totiž, že nebyla splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání ochranného prostředku podle § 80 odst. 3 správního řádu, což zapříčinilo nepřipustnost předmětné žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Podle krajského soudu lze na učinění opatření proti nečinnosti analogicky vztáhnout lhůtu pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu. Nadřízený správní orgán tedy o takovém opatření musí rozhodnout zpravidla nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy mu žádost došla. Dokud uvedená lhůta marně neuplyne, není možné považovat prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně účastníka řízení proti nečinnosti správního orgánu, za bezvýsledně vyčerpaný. Na základě této úvahy krajský soud konstatoval, že kdyby žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti došla Komisi dne 24. 2. 2020, za normálního stavu by Komise měla opatření proti nečinnosti učinit (nebo podatele o tom, že jeho žádost neshledává důvodnou, vyrozumět) do 25. 3. 2020. V České republice však byl před uplynutím této lhůty vyhlášen nouzový stav. Krajský soud připomněl, že podle bodu I/4 usnesení vlády České republiky ze dne 12. března 2020 č. 198, o přijetí krizového opatření (vyhlášeno pod č. 71/2020 Sb.) *„Vláda nařizuje s účinností od 14. března 2020 přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podané na zastupitelských úřadech.“* Z toho krajský soud vyvodil, že jsou-li řízení o výše uvedených žádostech přerušena, znamená to, že neběží lhůty jak pro vydání rozhodnutí o nich, tak pro učinění opatření proti nečinnosti. V daném případě lhůta pro vyřízení žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nejen neskončila před podáním žaloby, ale neskončila ani v den rozhodování krajského soudu a nebylo jednoznačné ani to, kdy vlastně skončí. V případě stěžovatelky v době vydání napadeného usnesení krajského soudu nebyl splněn požadavek bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatelka napadla usnesení krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. V obecné rovině tedy namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, dále nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a konečně nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

[5] V konkrétní rovině stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně vztáhl usnesení vlády č. 71/2020 Sb. i na řízení o žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, ačkoli takový normativní účinek z příslušného textu nevyplývá. Komisi tedy nic nebránilo v tom,

aby opatření proti nečinnosti učinila, když mohla například rozhodnout tak, že by žalovanému uložila rozhodnout o žádosti do 15 dnů od odpadnutí překážky, pro kterou bylo řízení přerušeno.

[6] Stěžovatelka dále podotýká, že lhůta pro rozhodnutí o žádosti o vydání zaměstnanecké karty nadto uplynula ještě před vyhlášením nouzového stavu, před vydáním usnesení vlády č. 71/2020 Sb. a před vydáním usnesení žalovaného o přerušení řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

[7] Nad rámec výše uvedeného stěžovatelka namítla, že samotné usnesení vlády č. 71/2020 Sb. považuje za nezákonné, a tudíž nezpůsobilé k tomu, by na jeho základě bylo rozhodováno o předmětné žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného; k tomu uplatnila další podrobnou argumentaci.

[8] Žalovaný se ve svém stručném vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s výrokem i odůvodněním napadeného usnesení krajského soudu, přičemž podpůrně odkázal na své vyjádření k žalobě. Stěžovatelčiny kasační námitky považuje za nedůvodné. Žalovaný se plně řídil nařízením vlády č. 71/2020 Sb. a přerušil řízení o stěžovatelčině žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Pochybovat o zákonnosti usnesení o přerušení správního řízení není dle žalovaného namístě.

[9] Žalovaný podotknul, že dne 19. 5. 2020 vydal rozhodnutí, kterým stěžovatelčinu žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání. Dále žalovaný doplnil, že mu bylo dne 24. 6. 2020 doručeno rozhodnutí Komise o stěžovatelčině odvolání proti usnesení žalovaného o přerušení řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty, přičemž Komise o odvolání rozhodla tak, že je zamítl a napadené rozhodnutí o přerušení řízení potvrdila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud na úvod podotýká, že ačkoli stěžovatelka uplatnila také kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., spadají tyto důvody v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí návrhu na zahájení řízení před krajským soudem pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) téhož zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). Uvedené nicméně představuje toliko formální nedostatek, neboť Nejvyšší správní soud je (podle své ustálené judikatury) oprávněn posoudit obsah kasační stížnosti a podřadit jednotlivé stížní body pod příslušná ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47).

[13] Nejvyšší správní soud podotýká, že ve skutkově a právně obdobných věcech v nedávné době již rozhodoval (srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020 - 31,

a ze dne 29.7.2020, č. j. 2 Azs 157/2020 – 32), a neshledal důvod k odchýlení se od doposud zastávaného právního názoru.

[14] Prostředkem, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, je v daném případě žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. Bezvýsledně je pak tento prostředek ochrany vyčerpán, pokud nadřízený správní orgán žádosti navrhovatele nevyhoví podle § 80 odst. 6 věty druhé správního řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že správní řád výslovně nestanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, je třeba vycházet z § 71 odst. 3 správního řádu a tam stanovené obecné třicetidenní lhůty. Pro zvláště složité případy není na základě § 71 odst. 3 s. ř. vyloučena aplikace lhůty delší. Účastník řízení by tedy měl před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti vyčkat uplynutí alespoň obecné třicetidenní lhůty. Z toho plyne, že bezvýsledně je prostředek ochrany proti nečinnosti vyčerpán také tehdy, pokud nadřízený správní orgán ve třicetidenní lhůtě o žádosti nerozhodne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 Ans 8/2009 - 149, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59, č. 3409/2016 Sb. NSS). Platí, že podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti v řízení před správním orgánem musí být splněna již k okamžiku podání žaloby (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59, publ. pod č. 3409/2016 Sb. NSS).

[15] Krajský soud i stěžovatelka se shodují v tom, že třicetidenní lhůta vyplývající z § 71 odst. 3 správního řádu začala běžet dne 24. 2. 2020, kdy stěžovatelka podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Spor je však o to, zda lhůta v době podání žaloby již uplynula, a prostředek ochrany proti nečinnosti byl tudíž bezvýsledně vyčerpán, či nikoli.

[16] V usnesení č. 71/2020 Sb. nařídila vláda České republiky s ohledem na nouzový stav s účinností od 14. 3. 2020 přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech (bod I/4 usnesení). Takovým řízením je i řízení o stěžovatelčině žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Krajský soud dospěl k závěru, že jsou-li řízení o žádostech o pobytová oprávnění přerušena, znamená to, že neběží lhůty jak pro vydání rozhodnutí o nich, tak pro učinění opatření proti nečinnosti. Dle krajského soudu tedy od 14. 3. 2020 neběžela Komisi lhůta pro vydání usnesení, kterým se buďto ukládá žalovanému v určité lhůtě rozhodnout, nebo se návrhu nevyhovuje; podle krajského soudu proto ani nemohla lhůta uplynout a podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti tak nemohla být splněna.

[17] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že účelem správních i soudních prostředků ochrany proti nečinnosti je to, aby účastník řízení dosáhl vydání rozhodnutí ve věci samé, a to z povahy věci v co nejkratší době. V tomto smyslu je třeba vyložit i podmínku vyčerpání prostředků ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 270/2016 - 32). Z toho Nejvyšší správní soud vycházel při posuzování projednávané věci.

[18] Jak správně namítla stěžovatelka, z usnesení vlády č. 71/2020 Sb. neplyne, že by snad v důsledku přerušení řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech neběžela lhůta pro učinění opatření proti nečinnosti (či

zamítnutí žádosti o jeho uplatnění) nadřízeným správním orgánem v těchto řízeních. Vláda pouze v bodu I/4 usnesení nařizuje přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech a v bodu III/1/a) ukládá 1. místopředsedovi vlády a ministru vnitra provést toto opatření. K přerušení jednotlivých řízení pak docházelo individuálními usneseními, v případě stěžovatelky se jednalo o usnesení žalovaného ze dne 26. 3. 2020, č. j. OAM-40625-23/ZM-2019. Rovněž z tohoto usnesení plyne jen a pouze to, že se přerušuje správní řízení vedené pod sp. zn. OAM-39885/ZM-2019 do doby ukončení nouzového stavu, případně do konce platnosti krizového opatření uvedeného v bodě I/4 usnesení vlády ČR.

[19] Automatické stavení lhůty pro přijetí usnesení nadřízeným správním orgánem, kterým buďto uplatní opatření proti nečinnosti, anebo zamítne žádost o jeho uplatnění, s každým přerušením řízení, ve kterém má k nečinnosti docházet, se přiči smyslu a účelu opatření proti nečinnosti. Takový postup by byl v rozporu s právem účastníka podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti a s povinností nadřízeného správního orgánu žádostí se zabývat a rozhodnout o ní.

[20] Procesní postup navržený krajským soudem by v konečném důsledku vedl i k zamezení přístupu k soudu (a tedy k porušení práva na spravedlivý proces, jehož je právo na přístup k soudu integrální součástí). Jak uvedl rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 - 46, publ. pod č. 3013/2014 Sb. NSS, skutečnost, že je správní řízení přerušeno, nemůže vést k odepření přístupu k soudu, jehož úkolem je, aby samostatně a nezávisle přezkoumal, *„zda k přerušení řízení došlo věcně důvodně a po rozumu zákona (a správní orgán tedy nečinný není), anebo zda přerušení řízení je nedůvodné nebo účelové a správní orgán je užil jen jako jakýsi procesní paraván, který má zastřít porušování povinnosti „vyřizovat věci bez zbytečných průtahů“ (§ 6 odst. 1 s. ř.)“*. Soudy v souladu s názorem rozšířeného senátu vyjádřeným v tomto usnesení musí mít možnost přezkoumat, zda je přerušení řízení důvodné, či nikoli, a na základě toho buď uložit správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve stanovené lhůtě, nebo žalobu zamítnout; přerušení samotné však nesmí být důvodem, proč je přístup k soudu účastníku řízení odepřen. Na použitelnosti citované judikatury Nejvyššího správního soudu nic nemění ani skutečnost, že v projednávaném případě by přístupu k soudu nebránilo samotné přerušení řízení, ale z něj dle krajského soudu plynoucí nemožnost bezvýsledně vyčerpat prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu jako jednu z podmínek řízení.

[21] Nadto by při přijetí závěru krajského soudu mohlo dojít k situaci, kdy by marně uplynula objektivní lhůta k podání nečinnostní žaloby, jež podle § 80 odst. 1 s. ř. s. činí jeden rok od uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci (ústavnost této lhůty potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 25/19), během které by však vůbec nemuselo dojít k naplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu totiž nestaví ani nepřerušuje běh lhůty pro podání nečinnostní žaloby (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 8 As 88/2016 - 32, a ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 270/2016 - 32).

[22] Jak zdůraznil krajský soud, přerušení řízení v důsledku nouzového stavu neskončilo ani v den rozhodování soudu a v té době dokonce nebylo jednoznačné ani to, kdy přerušení skončí. Nebylo tedy zřejmé, jak dlouho nastalá situace bude trvat. Optikou

krajského soudu by po celou dobu trvání této časově neurčitě vymezené situace neměl účastník řízení prostředek, kterým by se proti nečinnosti bránil, a to jak přímo před správními orgány, či následně subsidiárně soudní cestou. Mohlo by také dojít k absurdní, v předchozím bodě nastíněné situaci, kdy by již uplynula objektivní roční lhůta od marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, avšak podle výkladu zastávaného krajským soudem by stále nebyl bezvýsledně vyčerpán prostředek ochrany proti nečinnosti, neboť by v důsledku přerušení řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty neběžela ani lhůta pro vydání usnesení o žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti.

[23] Bylo by navíc paradoxní, pokud by přerušení řízení ve věci samé mělo vliv na běh lhůty pro vyřízení prostředku ochrany proti nečinnosti. Zvláště pak v tomto případě, kdy přerušení řízení nemělo vliv ani na běh lhůty pro vydání samotného meritorního rozhodnutí o žádosti. Soud připomíná, že dojde-li ke zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně, je třeba vázat začátek lhůty pro vydání nového rozhodnutí na okamžik nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009 - 82). Zároveň platí, že pokud je správní řízení přerušeno až poté, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu již uplynula, nemá toto následné přerušení za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20). Lhůta pro vydání rozhodnutí v projednávaném případě tedy uplynula již před přerušením řízení, konkrétně 18. 2. 2020 (tj. 60 dní od právní moci rozhodnutí Komise o zrušení prvotního rozhodnutí žalovaného), a přerušení proto nemělo za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu, a tedy ani žádný vliv na její běh.

[24] Podobným právním názorem se ostatně řídila i Komise, která o stěžovatelčině podnětu podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu rozhodla dne 8. 4. 2020 (tedy téměř měsíc před vydáním napadeného usnesení krajského soudu) tak, že se žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhovuje. Usnesení vydala i přesto, že bod I/4 usnesení vlády č. 71/2020 Sb. o nutnosti přerušit řízení o žádostech o pobytová oprávnění byl stále účinný a řízení o stěžovatelčině žádosti o vydání zaměstnanecké karty bylo nadále přerušeno (vláda zrušila bod I/4 usnesení s účinností až od 11. 5. 2020 a žalovaný v řízení pokračoval až od 18. 5. 2020). Žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti Komise nevyhověla právě s odkazem na přerušení řízení o žádosti z důvodu vyhlášeného nouzového stavu.

[25] Nelze se tedy ztotožnit s krajským soudem, že nebyla splněna podmínka řízení stanovená v § 79 odst. 1 věta první s. ř. s. Stěžovatelka v den podání žaloby bezvýsledně vyčerpala prostředky, které správní řád stanoví k její ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Krajský soud měl tedy nečinnostní žalobu meritorně projednat, a nikoli ji odmítnout pro její nepřípustnost.

[26] Přestože krajský soud žalobu odmítl, vyjádřil se v napadeném usnesení také k běhu lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaného o žádosti, tedy k meritu věci, na což stěžovatelka následně reagovala v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se proto vyjádří i k této kasační námitce.

[27] Kasační soud se neztotožňuje s tvrzením krajského soudu, dle něhož ze žaloby není zřejmé, kterého dne začala žalovanému běžet lhůta k vydání rozhodnutí a zda tato lhůta je šedesátidenní, či devadesátidenní. Z žaloby je naopak zřejmé, že dle stěžovatelky lhůta začala běžet dnem nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí Komise, tedy 20. 12. 2019. Na rozdíl od krajského soudu, který počátek lhůty váže ke dni předání správního spisu Komisi zpět žalovanému, určila stěžovatelka počátek lhůty správně (viz bod 23 a v něm citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009 - 82). Stěžovatelka nadto v žalobě uvedla, že dne 24. 2. 2020 podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ke Komisi; je tedy rovněž nepochybné, že se domnívala, že v jejím případě se uplatní lhůta šedesátidenní. Žalovaný stěžovatelku neinformoval, že by její případ považoval za zvlášť složitý nebo že si vyžádal stanovisko Úřadu práce ČR, což by odůvodňovalo uplatnění devadesátidenní lhůty. Pokud měl krajský soud o některé z těchto skutečností pochyb, mohl a měl si je ověřit ze správního spisu žalovaného; ze soudního spisu krajského soudu však není zřejmé, že by si správní spis od žalovaného vůbec kdy vyžádal (obdobně ve správním spisu pak Nejvyšší správní soud nenalezl žádost krajského soudu o jeho předložení).

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Postup krajského soudu, který žalobu jako nepřipustnou odmítl, ačkoli ji měl meritorně projednat, neboť byla splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 odst. 1 věta první s. ř. s.), tedy Nejvyšší správní soud shledal nezákonným.

[29] Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že žalovaný vydal dne 19. 5. 2020 rozhodnutí, kterým stěžovatelčinu žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítl. Nyní bude věcí krajského soudu, aby žalobu posoudil v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. i ve světle této skutečnosti.

[30] Nejvyšší správní soud proto usnesení krajského soudu pro jeho nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[31] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

